

Seria BILL HODGES

Mr. Mercedes
Ce-am găsit al meu să fie
Mort la datorie

STEPHEN
KING

MR.
MERCEDES

PRIMA PARTE DIN SERIA
BILL HODGES

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

În amintirea lui James M. Cain

„M-au azvârlit din camionul cu fân cam
pe la prânz...”¹

¹ Citat din *Poștașul sună întotdeauna de două ori* al celebrului romancier și ziarist american James M. Cain (1892–1977) (n. tr.).

MERCEDESUL CENUȘIU

9 – 10 aprilie 2009

Augie Odenkirk avea un Datsun din 1997, care încă mergea bine în ciuda kilometrajului mare; însă consuma mult, iar benzina era scumpă, mai ales pentru un șomer. Din păcate, Centrul Municipal se afla în partea cealaltă a orașului, așa că s-a hotărât să ia ultimul autobuz. A coborât la unsprezece și douăzeci, ducând rucsacul în spate și sacul de dormit sub braț. Își zicea că sacul ăla îi va fi de mare folos, mai ales înspre ceasurile trei ale dimineaței. Căci vremea era umedă și rece.

— Baftă, omule! îi urase șoferul autobuzului la coborâre. Măcar pentru că ești primul la coadă, tot trebuie să capeți ceva.

Numai că nu era primul. Când Augie ajunse la aleea în pantă, care ducea la amfiteatru, observă un grup de cel puțin douăzeci de oameni așteptând deja în fața șirului de uși. Unii stăteau în picioare, cei mai mulți își aduseseră scăunele pliante și se așezaseră pe ele. Fuseseră montați niște stâlpi între care era întinsă banda galbenă avertizând că TRECEREA era INTERZISĂ, iar aceștia creau un traseu complicat, asemănător unui labirint. Augie era familiarizat cu genul acesta de amenajări; le văzuse și în cinematografe, și în banca aceea căreia îi era dator-vândut și le înțelegea foarte bine scopul: să înghesuie cât mai multe persoane într-un spațiu cât mai mic.

Când se apropie de capătul a ceea ce va deveni curând un rând lung de candidați în căutarea unui loc de muncă, înșiruți asemenea unor dansatori de conga, Augie se simți deopotrivă uluit și șocat văzând că ultima femeie de la coadă avea un port-bebe în care dormea un copilăș. Obrajii celui mic erau înroșiți de frig și avea o ușoară hârâială în respirație.

Femeia auzi găfăitul lui Augie și se întoarse spre el. Era tânără și destul de drăguță, în ciuda cearcănelor negre de sub ochi. La picioare avea o sacoșă matlasată. Augie presupuse că în ea se aflau toate cele trebuincioase bebelușului.

— Bună, îl întâmpină ea. Și bun-venit în Clubul Celor Care Se Scoală Devreme!

— Să sperăm că vom ajunge departe.

Se gândi puțin, ajunse la concluzia că „la naiba” și întinse mâna.

— August Odenkirk. Augie. Am fost disponibilizat de curând. Așa se zice în secolul douăzeci și unu când ești pus pe liber.

Tânăra i-o strânse ferm, cătuși de puțin timid.

— Eu sunt Janice Cray, iar gogoloiul ăsta e fetița mea, Patti. Cred că pot spune că și eu am fost disponibilizată. Lucram ca menajeră la o familie drăguță din Sugar Heights. Domnul are... cum să zic... o afacere cu mașini.

Augie se strâmbă.

Janice dădu din cap.

— Da, știu. Mi-a zis că-i pare rău să mă dea afară, dar sunt nevoiți să strângă cureaua.

— Se tot întâmplă chestii dintr-astea în ultima vreme, murmură Augie, spunându-și în gând: *Dar chiar n-ai găsit pe nimeni să stea cu asta mică? Nicio bonă? Chiar nimeni?*

— A trebuit s-o iau cu mine.

Evident că Janice Cray nu trebuia să fie înzestrată cu calități telepatice ca să-și dea seama ce gândește el.

— N-am avut cu cine s-o las. Zău că nu. Fata de la mine de pe stradă nu poate să stea toată noaptea, chiar dacă, prin absurd, mi-aș permite s-o plătesc, ceea ce nu e cazul. Nu știu ce-am să mă fac dacă nu-mi găsesc o slujbă.

— Și nici la părinții tăi n-ai putut s-o duci? o întrebă Augie.

— Ai mei stau în Vermont. Dacă aș avea ceva minte, aș lua-o pe Patti și m-aș duce la ei. E frumos acolo. Numai că au și ei problemele lor. Tata zice că locuința lor a intrat la apă. Nu la propriu, evident, că doar casa nu-i făcută pe râu. Nu, e o chestie legată de bani.

Augie dădu din cap. Și chestii din astea se tot întâmplau în ultima vreme.

Câteva mașini se apropiau acum, urcând dinspre Marlborough Street, unde se dăduse Augie jos din autobuz.

Făcură la stânga, intrând în imensa parcare goală, care cu siguranță avea să fie plină ochi până în zori... cu destule ore înainte ca Primul Târg Anual de Locuri de Muncă să-și deschidă porțile.

Niciuna dintre ele nu părea nouă. Conducătorii le parcară și din majoritatea coborâră trei sau patru persoane în căutare de locuri de muncă, pornind să îngroașe rândurile celor deja sosiți în fața amfiteatrului.

Augie nu mai era acum ultimul de la coada care se întinsese până aproape de prima buclă a labirintului.

— Dacă-mi fac rost de o slujbă, am să-mi iau și o bonă, spuse tânăra. Dar deocamdată Patti și cu mine trebuie să strângem din dinți și să îndurăm.

Copila avu un acces de tuse cu o notă cam anginoasă care-l neliniști pe Augie, se agită puțin în port-bebe, apoi se liniști. Bine măcar că era înfoclită cum trebuie; ba avea și o pereche de mânuși în mânuțele ei mici.

Copiii sunt niște supraviețuitori, încercă Augie să-și calmeze îngrijorarea. Își aduse aminte de Dust Bowl¹ și de Marea Criză Economică tot din anii aceia. Nu că această criză de acum nu ar fi fost suficient de mare din punctul lui de vedere. Cu numai doi ani în urmă totul fusese în regulă. Nu că ar fi trăit pe picior mare, nu, nici vorbă, dar reușea să se *descurce*. Ba chiar îi mai rămâneau ceva bani la sfârșitul lunii. Acum se dusesse dracului totul. Făcuseră ceva cu banii. Nu reușea să înțeleagă; el fusese doar un biet șoarece de birou în cadrul departamentului de expediere a mărfurilor al companiei Great Lakes Transport și nu se pricepea decât la facturi și la programele de calculator cu ajutorul cărora dirija mărfurile ce aveau să fie transportate cu vaporul, trenul ori avionul.

— O să mă vadă oamenii cu copilul în brațe și o să creadă că-s iresponsabilă, se văicări Janice Cray. Știi asta, le-am citit dezaprobarea pe chipuri, am citit-o și pe al tău. Dar ce să fi făcut? Chiar dacă vecina mea ar fi putut să stea cu asta mică toată noaptea, m-ar fi costat optzeci și patru de dolari. *Optzeci și patru!* De unde? Am pus deoparte chiria pe luna viitoare și dup-aia sunt fiica ploii.

Încercă să zâmbească, iar la lumina lămpilor cu vaporii de sodiu din parcare Augie îi zări perlele lacrimilor pe gene.

— Am luat-o pe arătură, încercă ea să glumească.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, dacă asta faci.

Coadă făcuse deja prima buclă și ajunsese paralel cu locul unde se afla Augie. În plus, fata avea dreptate. Oamenii se uitau urât la copilul care dormea în port-bebe.

— O, nu contează. Nu-s decât o amărâtă de mamă singură, fără bărbat și fără serviciu. Voiam să-mi cer scuze tuturor pentru tot.

¹ Dust Bowl – nume dat perioadei de puternice furtuni de nisip care s-au abătut asupra SUA și Canadei în anii treizeci (n. tr.).

Se întoarse să se uite la bannerul întins deasupra șirului de uși. Pe el scria **1 000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE!** Și dedesubt: *Suntem alături de locuitorii orașului nostru!* – **RALPH KINSLER, PRIMAR.**

— Câteodată îmi vine să-mi cer iertare pentru masacrul de la Liceul Columbine¹ și pentru unsprezece septembrie și pentru că Barry Bonds² s-a apucat să se îndoape cu steroizi.

Scoase un chicotit cam isteric și continuă:

— Ba chiar uneori mi se năzare să-mi cer scuze pentru naveta aia care a explodat în spațiu³, deși de-abia învățam să merg atunci când s-a întâmplat.

— Liniștește-te, îi zise Augie. O să fie bine.

Însă aceasta era doar o vorbă din multele pe care le spui adesea, fără să însemne nimic.

— Măcar de n-ar fi umezeala asta. Am îmbrăcat-o bine, ca să nu-i fie frig, dar umezeala asta...

Clătină amărâtă din cap.

— Da' o să ne descurcăm, Patti, nu-i așa?

Îi adresă lui Augie un zâmbet mic și deznădăjduit.

— Măcar să nu plouă.

Nu a plouat, dar umezeala s-a intensificat atât de mult, încât au ajuns să vadă stropi minusculi plutind în lumina lămpilor. La un moment dat, Augie și-a dat seama că Janice Cray adormise de-a-n picioarele. Stătea într-o rână, cu umerii gârboviți; părul îi atârna peste obraji în șuvițe ude, iar bărbia îi căzuse aproape de stern. Se uită la ceas și văzu că era trei fără un sfert.

¹ 20 aprilie 1999 (n. tr.).

² Barry Bonds – jucător profesionist de baseball (n. tr.).

³ Naveta spațială Challenger a explodat la doar 73 de secunde de la lansare, 28 ianuarie 1986 (n. tr.).

Peste nici zece minute, Patti Cray se trezi și începu să plângă. Mama ei (*tot o copilă*, își spuse Augie) tresări puternic, scoase un fornăit ca de cal, înălță capul și încercă să scoată sugarul din port-bebe. Nu izbuti din prima, pentru că piciorușele fetei se încurcaseră în materialul lui. Intervenii Augie să o ajute și, când Patti ieși în sfârșit din culcuș, urlând acum cât o țineau puterile, observă că hăinuța ei roz și căciulița de aceeași culoare erau acoperite cu stropi de apă.

— I-e foame, spuse Janice. Pot să-i dau să sugă. Dar plânge și pentru că a făcut pe ea. Se simte prin pantalonași. Ce mă fac, că n-am cum s-o schimb aici – uite ce ceață s-a lăsat!

Augie se întrebă care era zeitatea aceea, cu simțul umorului extrem de dezvoltat, care aranjase ca el să ajungă la coadă chiar în spatele tinerei mame. Și se mai întrebă cum naiba se va descurca ea tot restul vieții – *tot restul*, nu doar în următorii optsprezece ani cât va mai răspunde de copilul acesta. Cum adică să ieși pe o asemenea vreme doar cu o traistă cu scutece?! Cât de disperată trebuie să fii?!

Își lăsase sacul de dormit lângă traista lui Janice. Acum se lăsă pe vine, îl dezlegă, îl desfășură și desfăcu fermoarul.

— Bagă-te aici. Încălzește-te și încălzește-o și *pe ea*. Și o să-ți dau eu chestiile de care ai nevoie.

Femeia îl privi lung, ținând în brațe bebelușul care plângea și se zvârcolea.

— Ești însurat, Augie?

— Divorțat.

— Ai copii?

El clătină din cap.

— Și atunci, de ce ești atât de bun cu noi?

— Pentru că ne-am nimerit aici împreună, spuse el ridicând din umeri.

Îl mai cercetă cu privirea o clipă, părând că încerca să se hotărască ce să facă, apoi îi întinse fetița. Augie o luă cu mâini neîndemânatic, uitându-se fascinat la fețișoara furioasă, la mucul uscat de pe năsulul cărn, la piciorușele care se zbăteau în salopeta din flanel roz. Janice se strecură în sacul de dormit și apoi ridică mâinile:

— Dă-mi-o, te rog.

Augie i-o dădu, iar femeia se îngropă și mai adânc în culcușul moale. Alături, în locul unde coada făcuse prima buclă, erau doi tineri care se zgâiau la ei.

— Vedeți-vă de treburile voastre, le zise Augie și cei doi întoarseră capetele.

— Ești bun să-mi dai un scutec? îi ceru Janice. Trebuie s-o schimb înainte să-i dau să mănânce.

El se lăsă într-un genunchi pe asfaltul ud și trase fermoarul de la sacoșa matlasată. Rămase surprins să descopere înăuntru scutece din cârpă în loc de pampersi, dar apoi înțelese. Scutecele din cârpă puteau fi spălate și folosite iar și iar. Înseamnă că mai exista ceva speranță pentru tânăra asta.

— Văd aici și o sticlă cu Baby Magic. Să ți-o dau și pe asta?

Răspunsul infundat veni din adâncurile sacului de dormit, care lăsa să se vadă doar un ciuf din părul ei castaniu:

— Da, te rog.

Îi înmână loțiunea și un scutec. Și atunci sacul de dormit începu să se clatine și să salte. La început, urletele copilei deveniră și mai puternice. Dintr-una din buclele mai îndepărtate ale cozii, ascunse în ceața groasă, se auzi o voce enervată:

— Da' fă-i, domnule, ceva să tacă!

Și o alta:

— Ar trebui să sunăm la Protecția Copilului.

Augie așteptă, cu ochii la sacul lui de dormit care se potolea treptat. Dinăuntru ieși o mână cu un scutec.

— Vrei, te rog, să-l pui în sacoșă? Găsești acolo o pungă de plastic pentru astea murdare.

Capul tinerei apărui din deschizătura sacului de dormit, așa cum se ițește capul unei cârțițe din vizuină.

— Fii pe pace, nu-i căcălică. Doar pipi.

Augie luă scutecul, îl vârî în punga din plastic (cu logoul firmei COSTCO¹ pe o parte), apoi trase la loc fermoarul de la sacoșă. Plânsetele din sacul de dormit (*o, căți saci, câte pungii, câte traiste*, filozofă el) continuară încă un minut, apoi încetară brusc atunci când Patti începu să sugă la sânul mamei ei în parcare Centrului Municipal. Deasupra șirului de uși ce nu se vor deschide decât peste șase ore, bannerul fâlfâi apatic o singură dată. **1 000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE!**

Sigur că-s garantate, își zise Augie. La fel cum e garantat că nu faci SIDA dacă te îndopi cu vitamina C.

Trecură douăzeci de minute. Alte mașini urcară panta dinspre Marlborough Street. Alți oameni se așezară la coadă. Augie estimă că se strănseseră deja cam patru sute de persoane. În ritmul ăsta, se vor face două mii până la nouă, când se vor deschide ușile, iar socoteala aceasta era una precaută.

Dacă mi se oferă postul de bucătar de prăjelnițe la McDonald's, o să-l accept?

Probabil.

Dar cel de amfitrion la unul din magazinele Walmart?

O, absolut! Surăs larg și *bine ați venit pe la noi*. Augie ar fi fost în stare să se ia de gât cu toți de la coadă pentru o slujbă de băgător de seamă, din ăla care întâmpină clienții.

Sunt într-adevăr o fire prietenoasă, își spuse și chicoti înfundat.

Din sacul de dormit:

— Ce-i de răs?

— Nimic, zise el. Ține-o în brațe pe aia mică să se încălzească.

— O țin.

Cu zâmbet în glas.

La trei și jumătate se lăsă iar într-un genunchi, ridică partea superioară a sacului și se uită înăuntru. Janice Cray dormea ghemuită, cu fetița la piept. Imaginea asta îl duse cu gândul la *Frucele mâniei*¹. Cum o chema pe fata din carte? Aia care a ajuns să aibă grijă de bărbat? Avea un nume de floare, își aduse el aminte. Crina? Nu. Narcisa? Nici vorbă. Îi trecu prin minte să-și ducă mâinile căuș la gură și să urle cât îl țin puterile spre mulțimea de la coadă: *CARE DINTRE VOI A CITIT FRUCTELE MÂNIEI?*

Se ridică (surâzând ca pentru sine la ideea asta trăsnită) și atunci își aminti. Roza. Pe fata din *Frucele mâniei* o chema Roza. Dar nu doar Roza și atât; ci Roza de *Sharon*. I se părea că numele acesta avea o sonoritate biblică, dar nu putea fi sigur; nu citise niciodată Biblia.

Privi în jos la sacul de dormit, în care el sperase că-și va petrece orele dintre miezul nopții și zorii zilei, și se gândi cum îi spusese Janice Cray că vrea să-și ceară scuze pentru masacrul de la Liceul Columbine și pentru unsprezece septembrie și pentru dopajul lui Barry Bonds. Probabil că ar recunoaște că-i de vină și pentru încălzirea globală. Poate atunci când toate astea se vor fi terminat, iar ei își vor fi făcut rost de câte o slujbă – sau nu; și varianta asta era la fel de probabilă – o s-o invite să ia micul-dejun împreună. Nu ca o întâlnire între un bărbat și o femeie, nu, nimic de felul acesta, doar un mic-dejun cu omletă și șuncă. Iar după aceea vor pleca fiecare la treburile lor și nu se vor mai vedea niciodată.

¹ COSTCO – cel mai mare lanț de magazine cu vânzări en-gros din SUA (n. tr.).

¹ *Frucele mâniei* (*Grapes of Wrath*, 1939) – roman al lui John Steinbeck (n. tr.).

Apărură alți oameni. Coada ajunsese acum la capătul labirintului de stâlpi cu banda fudulă de mesajul pe care-l transmitea: TRECEREA INTERZISĂ. Depășind limita aceasta, coada intrase în parcare. Ce-l surprinse pe Augie – și-l făcu să se simtă cam neliniștit – era *tăcerea* locului plin cu oameni. De parcă toți ar fi știut că strădania lor era oricum sortită eșecului, iar acum așteptau doar confirmarea oficială.

Bannerul mai flutură apatic o singură dată.

Ceața se făcea tot mai deasă.

Cu puțin înainte de ora cinci dimineața, Augie se smulse din propria-i moțâială, bătut puternic din picioare ca să și le dezmoțască și observă că o lumină neplăcută, de culoarea fierului, se furisase prin văzduhul nopții. Nu avea nimic a face cu aurora gingașă și trandafirie din poeme și vechile filme tehnicolor; acesta era antonimul desăvârșit al zorilor de zi, umed, rece și palid, ca obrazul unui cadavru de o zi.

Vedea cum amfiteatrul din Centrul Municipal își dezvăluie treptat întreaga-i „splendoare” arhitectonică de prost gust care a caracterizat secolul nouăsprezece. Distingea cele vreo douăzeci de bucle ale șirului de oameni care așteptau răbdători să se deschidă porțile Târgului de Locuri de Muncă și vedea cum capătul cozii se pierde în ceață. Acum se auzeau discuții de ici și colo, iar atunci când prin spatele ușilor de sticlă se văzu trecând un paznic în uniformă gri, din mulțime se ridicară câteva urale sarcastice.

— Pe alte planete se descoperă viața! strigă unul dintre cei doi tineri care se uitaseră urât la Janice Cray.

Bărbatul acesta se numea Keith Frias, iar în scurtă vreme brațul stâng îi va fi smuls din trup.

Ironia îi fu întâmpinată cu câteva râsete moderate, iar oamenii reveniră la discuțiile lor. Lumina aceea urâtă nu era deosebit de

încurajatoare, dar oricum era ceva mai plăcută decât bezna cețoasă a primelor ore ale dimineații.

Augie se lăsă iarăși în genunchi lângă sacul lui de dormit și își apropie urechea de el. Surâse ușor când auzi sforăitul slab și regulat dinăuntru. Poate că-și făcuse degeaba griji pentru ea. Presupunerea că sunt pe lume oameni care reușesc să supraviețuiască – ba chiar să o ducă destul de bine – pe seama bunăvoinței străinilor. Iar tânăra care acum sforăia în sacul lui de dormit s-ar putea să fie una dintre aceștia.

Îi trecu prin minte că el și cu Janice Cray s-ar putea prezenta la mesele diverșilor angajatori ca un cuplu. Și în cazul acesta prezența copilului nu ar mai sugera iresponsabilitate, ci mai degrabă devotament din partea amândurora. Nu știa de unde-i venise ideea aceasta, căci firea omenească avea multe necunoscute pentru el, dar credea că ar fi putut să meargă. Hotărî să-i împărtășească ideea aceasta lui Janice atunci când tânăra se va trezi. Ca să vadă ce părere are. Nu vor putea pretinde că sunt căsătoriți: ea nu avea verighetă, iar el renunțase să o mai poarte pe a lui de vreo trei ani, dar ar putea spune că sunt... cum se zicea acum? Parteneri.

Mașinile continuau să urce panta dinspre Marlborough Street la intervale regulate. Curând vor apărea și cei fără mașini, de-abia coborâți din prima cursă a zilei. Augie era convins că autobuzele ieșeau pe traseu la ora șase. Din cauza ceții dense, din mașini nu se vedeau decât farurile și niște siluete fantomatice în spatele parbrizelor. Unii dintre nou-sosiți făceau cale întoarsă, descurajați de marea de oameni din fața amfiteatrului; dar majoritatea mergeau înainte, îndreptându-se către puținele locuri rămase libere în parcare uriașă.

La un moment dat, Augie observă o formă de mașină care nici nu întorcea, nici nu-și continua drumul spre sectoarele îndepărtate ale parcării. Farurile ei, nefiresc de strălucitoare, erau flancate de proiectoare galbene de ceață.

După mască pare un Mercedes-Benz, își spuse Augie. Dar ce naiba să caute un Mercedes-Benz la un târg de joburi?

Probabil că era Primarul Kinsler, venit să spună câteva vorbe membrilor din Clubul Celor Care Se Scoală Devreme. Să-i felicite pentru curajul de a-și fi luat viața în propriile mâini, în buna tradiție americană. Dacă așa stăteau lucrurile, își zise Augie, era de prost gust să-și facă apariția într-un Mercedes, chiar dacă acesta era destul de vechi.

Un individ mai în vârstă din fața lui Augie (Wayne Welland, acum în ultimele clipe ale existenței sale pământene) zise:

— Ăla-i un Benz? Arată ca un Benz.

Augie deschise gura să-i spună că bineînțeles că era, n-aveai cum să confunzi farurile de Mercedes; dar chiar atunci șoferul mașinii (din care se deslușea doar o siluetă vagă) se propti în claxon, producând un țuiet lung și iritat. Farurile scilpiră și mai puternic, gravând conuri de lumină albă prin picurii de apă ai ceții, iar mașina făcu un salt înainte, ca și cum ar fi fost îmbrâncită de zgomotul nervos al claxonului.

— Hei! exclamă surprins Wayne Welland.

Acesta a fost ultimul lui cuvânt.

Mașina s-a repezit drept spre țarcul împrejmuțit de banda galbenă cu TRECEREA INTERZISĂ, unde mulțimea de oameni era cea mai compactă. Unii au încercat să fugă, dar nu au reușit să scape decât cei aflați în spate. Cei din apropierea ușilor – adică aceia care Se Scoală cu adevărat Devreme – nu au avut nicio șansă. S-au lovit unii de alții, au intrat în stâlpi și i-au dărâmat. Mulțimea s-a balansat încolo și înapoi, formând valuri agitate. Cei mai bătrâni și mai mici de statură au căzut și au fost călcați în picioare. Împins cu putere spre stânga, Augie se împiedică, își recăpătă echilibrul, apoi fu împins înainte. Un cot apăru din senin și-l lovi tare în obraz, chiar sub ochiul drept, și nu mai văzu nimic cu el în afară

de artificii ca de Patru Iulie. Cu stângul, însă, reuși să observe cum Mercedesul nu doar că ieșea din ceață, ci părea a se *intrupa* din ea. Era un sedan mare și cenușiu, cel mai probabil un SL500, din cele cu doisprezece cilindri. Și în momentul acela toți doisprezece zbie-
rau din toate puterile.

Îmbrâncit iarăși, Augie căzu în genunchi lângă sacul de dormit și primi lovituri repetate atunci când încercă să se ridice: lovituri în umeri, în brațe, în spinare. Oamenii urlau. Auzi un zbieret de femeie: *Feriți-vă, feriți-vă! Nu oprește!*

Văzu capul lui Janice Cray ieșit din sacul de dormit. Ochii tinerei clipeau nedumeriți. Și îi sugeră încă o dată imaginea unei cârțițe sfioase ivite în pragul vizuinii. O doamnă cârțiță buimacă de somn.

Reuși să se ridice în patru labe și se culcă peste sacul în care se aflau femeia și copilul, de parcă astfel ar fi reușit să le protejeze de impactul cu mașinăria germană de două tone. Auzi strigătele oamenilor, acoperite aproape complet de mugetul motorului uriaș. Cineva îl lovi zdravăn în cap, dar abia dacă simți durerea.

A mai avut timp să-și spună: *Voiam să o invit la micul-dejun pe Roza de Sharon.*

A mai avut timp să-și spună: *Poate o să schimbe direcția.*

Aceasta ar fi fost șansa lor, unica lor șansă. Vru să ridice capul ca să vadă ce se întâmplă și chiar atunci un cauciuc imens îi umplu câmpul vizual. Simți cum femeia îl strânge tare de braț. A mai avut timp să spere că fetița nu se trezise încă. Apoi timpul a expirat.